

Maria Genova

VROUWEN TE KOOP

Introductie

Vrouwen die in Nederland op klaarlichte dag worden verkocht en doorverkocht, gefrustreerde politieagenten en machteloze justitie. Met verbazing en ongeloof ontdekt schrijfster Maria Genova de krochten van een rechtsstaat vol onrecht. Haar leven raakt vervlochten met dat van Anna, die twaalf jaar getrouwd was met een loverboy. Samen belanden ze in de wereld van minderjarige seksslavinnen, politierechercheurs, hulpverleners en hoerenlopers. Anna's ex valt haar ondertussen vanuit de gevangenis lastig. Wat gaat hij doen als hij op vrije voeten komt?

Vrouwen te koop gaat over gedwongen prostitutie, stalking, eerwraak en bedrog. Maar ook over lef, hoop en echte vriendschap.

Maria Genova werd in 1973 in Bulgarije geboren. Al na een jaar in Nederland werkte ze als freelancejournaliste voor het Noordhollands Dagblad. Inmiddels heeft ze duizenden publicaties in Nederlandse kranten en tijdschriften.

Uit het filmscript

We zien het interieur van een slaapkamer. Anna kleedt zich aan voor de spiegel. Ze borstelt haar lange haar. We horen een voice-over: 'Mijn verhaal lijkt uit de eerste de beste slechte film te komen. Twaalf jaar lang schaamde ik me diep voor wat ik meegemaakt had. Toen mijn man opgepakt werd en in handboeien afgevoerd, wilde ik het nog steeds niet geloven. Hij was een slechte man, maar ik kon niet geloven dat Sertan ook een loverboy en een vrouwenhandelaar was.'

Mijn twijfels en illusies zijn nu verleden tijd. Mijn man kreeg vijf jaar gevangenisstraf.'

Een bizarre rechtszaak

‘Een film? Echt waar?’ roep ik opgewonden. Ik heb het schokkende verhaal van Anna in het boek *Man is stoer, vrouw is hoer* opgeschreven en nog geen maand later zijn er al twee producenten die interesse in de filmrechten hebben.

‘Verheug je er niet al te veel op,’ zegt mijn uitgever. ‘Filmproducenten zijn er als de kippen bij om succesvolle boeken te claimen, maar negen van de tien keer wordt het niets. Ik ben al tien jaar met de filmrechten van een historische roman bezig en nu pas lijkt alles rond.’

Tien jaar! Mijn enthousiasme is op slag getemperd. Maar het idee laat me niet los, want ik weet dat het verhaal van Anna alle ingrediënten voor een mooie film bevat: spanning, liefde, bedrog, seks, geweld en zelfs iets wat lijkt op een happy end. Ik weet nog niet zeker of het een happy end gaat worden. In het boek moest ik dat ook in het midden laten, want haar ex ging in hoger beroep en dat bleek eindeloos te duren. Het was de meest bizarre rechtszaak die ik ooit heb meegemaakt.

‘Ik kan u het tijdstip van de rechtszitting niet doorgeven,’ zegt de telefoniste van het gerechtshof. ‘We verstrekken alleen informatie aan de verdachte en aan zijn advocaat.’

Even sta ik met een mond vol tanden. ‘Maar de zitting is toch openbaar?’

‘Ja, u kunt gewoon hier de hele dag komen wachten en dan hoort u vanzelf hoe laat de zitting begint.’

Die telefoniste begrijpt blijkbaar niet hoe dom dat klinkt. Als burger begrijp ik in ieder geval niet waarom ik het tijdstip van een openbare zitting niet mag weten. Het is toch openbaar?

Ik gooi het over een andere boeg: ‘Ik ben journalist. Ik neem aan dat journalisten niet gevraagd wordt om de hele dag in de wachtkamer van de rechtbank te komen zitten?’

‘Dan kunt u de perskamer bellen.’

‘Goed, welk nummer?’

‘Dat nummer heb ik niet. U spreekt met de administratie.’

Als de administratie de nummers niet kent, welke andere afdeling dan wel? Teleurgesteld hang ik op. Met tegenzin bel ik de advocate van Sertan. Op de een of andere manier heeft ze nog steeds het idee dat Anna en ik in de onschuld van haar cliënt geloven, dus ze geeft me de datum en het tijdstip gewoon door.

Als we bij het Amsterdamse Gerechtshof aankomen, is Anna voelbaar gespannen. Ze wil niet eens zitten, maar ijsbeert wat rond. Eigenlijk twijfelt ze er allang niet meer aan dat Sertan kwetsbare vrouwen heeft misbruikt, maar de rechtszaak tegen haar ex en de vader van haar kind kan nog alle kanten op.

De lucht in de kleine rechtszaal is drukkend. Waarschijnlijk komt dat ook door de benauwende onzekerheid.

We zijn nauwelijks gaan zitten of Sertan wordt binnengeleid en loopt zowat rakelings langs Anna. Ze kijkt een beetje verschrikt.

‘Wow, dat had ik niet verwacht,’ fluistert ze.

‘Werd je bang?’

‘Niet echt bang, eerder een ongemakkelijk gevoel.’

De advocate van Sertan steekt direct van wal. Ze protesteert tegen het eindeloos uitstellen van de zaak en tegen het niet willen verhoren van twee getuigen. Daarna herhaalt ze precies wat ze tijdens de vorige zittingen heeft gezegd: de vrouwen waren al in de prostitutie werkzaam en Sertan heeft ze nergens toe gedwongen. Ze hebben hem zelf verzocht om hun geld te beheren, omdat ze anders onverantwoorde uitgaven deden. Volgens de advocate hebben de vrouwen aangifte gedaan uit pure jaloezie, toen ze ontdekten dat hij getrouwd was en kinderen had.

‘Mijn cliënt vindt dat hij ten onrechte twee jaar heeft vastgezeten. Met de eis van vier jaar wordt hij op één lijn gesteld met zware criminelen zoals Saban Baran. Die vergelijking is ronduit absurd, want de meisjes van Baran werden geslagen met honkbalknuppels en tegen hun wil getatoeëerd.’

De advocate van Sertan eist vrijspraak en gaat zitten.

‘Deze vrouwen verkeerden niet in de positie waarin mondige Nederlandse prostituees verkeren,’ reageert de advocaat-generaal. ‘Verdachte knoopte liefdesrelaties met ze aan, ze raakten onder zijn bekoring en ze geloofden in de toekomst die hij ze beloofde. Voor al deze vrouwen organiseerde en betaalde hij de woonruimte. Hij regelde woningen in Heemskerk, Assendelft en Wijk aan Zee, terwijl hij geen enkele officiële bron van inkomsten had. Misschien kloppen bepaalde zinnen in de verklaringen niet, maar neem me niet kwalijk: het gaat hier om een periode van twee jaar, om meerdere vrouwen en om geld dat spoorloos verdwijnt. De verklaringen versterken elkaar.’

De rechter geeft Sertan het laatste woord.

‘Ik ben onschuldig,’ zegt hij.

Ogen verraden veel over wat zich in mensen afspeelt, maar de ogen van Sertan verraden helemaal niets.

Uit het filmscript

Oekraïne 1995. Grauwe flats en armoede. De camera zoomt in op een raam en we kijken naar binnen. Een krappe woonkeuken. We zien Anna een pak luiers pakken. De verpakking blijkt leeg.

Anna zet haar baby in de box en doet het keukenkastje open. Al een een pak meel en een leeg potje babyvoeding staan in de kast. Ze zucht.

Haar moeder komt de kamer binnen.

‘De babyvoeding is alweer op,’ zegt Anna. ‘Wat moet ik doen?’

‘Geen idee, ik heb geen geld nu,’ antwoordt haar moeder. ‘Ik hoorde net dat de fabriek bijna fail iet is. Ik weet niet of ze ons de komende maanden wat betalen.’

Anna slaat haar handen voor haar ogen. Even later pakt ze haar jas, zet haar baby in de kinderwagen en loopt naar buiten.

Straatbeeld. We zien Anna op straat met een jonge vrouw praten. De baby slaapt in de kinderwagen. Anna kijkt de vrouw met fonkelende ogen aan.

‘Wat, naar Nederland?’ roept ze enthousiast.

‘Ja, je kunt daar in de bloemen werken. Als je twee maanden hard werkt, heb je al een Oekraïens jaarsalaris.’

‘Echt waar? Dan kan ik eindelijk genoeg luiers en eten voor Alex kopen. Wat moeten we daar allemaal voor doen?’

‘Gewoon de grens oversteken. De Nederlanders willen goedkope arbeidskrachten en wij willen wat meer geld. Het kan niet beter.’

‘En je weet zeker dat er geen addertje onder het gras zit?’

‘Wat ben je achterdochtig, Anna. Denk eens na, wat heb je te verliezen?’

Anna kijkt naar haar kind. Stilte.

‘Ach, Alex kan heus wel een paar maanden zonder jou,’ zegt de vrouw.

‘Je moeder gaat vast wel goed voor hem zorgen. Denk aan al dat geld dat je gaat verdienen. Je kunt ook eindelijk leuk speelgoed voor hem kopen.’

De blik van Anna wordt vrolijker.

‘Oké, ik doe het.’

Het vonnis

De dag van de definitieve uitspraak. We hebben er lang op moeten wachten, maar vandaag gaat het echt gebeuren. De rechter gaat in hoger beroep beslissen of Sertan twee jaar geleden terecht is veroordeeld voor vrouwenhandel en verkrachting.

Deze keer is het veel drukker in de rechtszaal: twee cameraploegen, een radioverslaggever die zijn recorder bij de microfoon van de rechter plaatst en enkele journalisten die voor kranten werken. De enige die niet komt opdagen is Sertan. Hij is ervan overtuigd dat hij vrijgesproken wordt. Hij heeft zelfs zijn bagage ingepakt en Anna gebeld of ze hem na de uitspraak komt ophalen.

‘Je hebt toch niet weer ja gezegd, hoop ik?’ vraag ik aan Anna, verbaasd over de brutaliteit van haar ex.

‘Nee, ik zei dat ik me daarna moet haasten naar een andere afspraak.’

‘Een andere afspraak! Je hoeft echt geen smoesjes te verzinnen om keihard nee in zijn gezicht te zeggen. Je bent van hem gescheiden en je bent hem niets verschuldigd. Wanneer besef je dat eindelijk?’

‘Ik ben niet zo goed in zomaar nee zeggen,’ mompelt Anna.

De rechters komen de zaal binnen en iedereen gaat staan. Al bij de eerste zin uit het vonnis weten we dat Sertan veroordeeld gaat worden: 'De rechtbank acht mensenhandel bewezen. Verdachte bevestigt dat hij voor de vrouwen onderdak verzorgde en voor hen als taxichauffeur optrad. Ook ontkent hij niet dat twee van hen aan hem geld in bewaring gaven. Het hof gelooft niet dat hij dit belangeloos deed. De rechtbank acht ook verkrachting bewezen. Verdachte wordt veroordeeld tot vijf jaar celstraf. Het gevonden geld en zijn Mercedes worden in beslag genomen. Slachtoffer K. krijgt een schadevergoeding van 4.300 euro toegewezen. Verdachte moet slachtoffer D. het bedrag van 55.400 euro betalen.'

Anna vliegt me om de hals. Zij krijgt eindelijk rust om haar eigen leven op te bouwen. Ze kan het nauwelijks geloven: vijf jaar voor vrouwenhandel is in Nederland een heel zware straf. De meeste pooiers krijgen nog geen twee jaar, sommige niet meer dan enkele maanden.

In verschillende kranten verschijnen stukjes over de rechtszaak en over Anna. Voor haar is het vrij onwerkelijk dat haar verhaal straks veel meer is dan een krantenknipsel. Ze gelooft het pas als we enkele dagen voor de officiële boekpresentatie een paar exemplaren van het boek *Man is stoer, vrouw is hoer* ontvangen.

'Hoe voelt dat, je levensverhaal in boekvorm na zo veel jaren zwijgen?' vraag ik.

'Heel bijzonder,' zegt Anna, terwijl ze door het boek bladert.

Mijn zoontje kijkt met belangstelling naar de omslag.

'Mam, wat is hoer?' vraagt hij opeens.

Tja, hoe leg je dat aan een zevenjarige uit. Ik waag een poging: 'Een vrouw die voor geld vreemde mannen knuffelt en kust.'

'Wat raar,' reageert hij. 'En waarom willen die mannen door een vreemde vrouw gekust en geknuffeld worden?'

'Omdat ze zelf geen vrouw hebben en omdat ze zich eenzaam voelen,' zeg ik. Ik verzwijg voor het gemak dat veel hoerenlopers getrouwd zijn en kinderen hebben. En ook dat naar schatting zeventig procent van de vrouwen gedwongen in de prostitutie werkt.

Anna en ik worden de komende dagen door vrijwel alle landelijke radiozenders uitgenodigd om te vertellen waarom we dit boek hebben geschreven. Ook een tv-ploeg van *Hart van Nederland* komt filmen. We lopen naar de flat waar Anna gewoond heeft en waar haar ex na haar verhuizing verschillende prostituees huisvestte. De woning is tegenover een drukbezocht winkelcentrum. Anna wijst die aan, terwijl de cameraploeg filmt.

Thuis laat ze een paar foto's van haar en Sertan in 'gelukkige tijden' aan de tv-makers zien. Ze beloven haar dat hij onherkenbaar in beeld komt.

De balkjes voor de ogen van Sertan maken hem onherkenbaar voor het grote publiek, maar mensen die hem dagelijks zien, ontgaan de diepe rimpels op zijn kale hoofd niet. Sertan wordt door een paar medegevangenen herkend en gebombardeerd tot 'Bekende Nederlander'. Hij moet opeens handtekeningen in de gevangenis uitdelen.

Sertan belt Anna op en aan zijn stem te horen moet ze zich diep onder de grond verstoppen.

'Hoer, hoe durf je? Je hebt me voor schut gezet. Door jou weten ze waar ik voor zit. Waar zijn je hersenen gebleven?'

Anna is geschrokken. Ze weet dat pooiers weinig aanzien in de pikorde van de gevangenis genieten. Sertan had iedereen wijsgemaakt dat hij voor drugs vastzat. In de tussentijd heeft hij een advocaat gevonden, die voor hem het vonnis bij de Hoge Raad wil aanvechten. Hij is nog steeds heilig overtuigd van zijn onschuld.

Sertan begint Anna steeds vaker op te bellen.

'Hij wil dat ik zijn vriendin, het Hongaarse hoertje, elke dag naar de rosse buurt rijd zodat ze kan blijven werken,' vertelt Anna.

'Wat? Is hij helemaal gek geworden? Waarom denkt hij dat hij het recht heeft om zoiets überhaupt te vragen?'

'Omdat ik na zijn arrestatie het geld opgemaakt heb dat ik toen in een kastje vond. Daar moet ik volgens hem iets voor terugdoen.'

'Dit is pure chantage.'

'Dat is het ook, maar wat doe ik eraan? Ik heb tegen hem gezegd dat ik het nodig had om onze schulden af te betalen. Dat is ook zo, maar daar wil hij niets van weten.'

'Laat je ex maar bewijzen dat jij een bedrag hebt gevonden dat van hem is.'

'Hij kan uiteraard niets bewijzen, maar hij kan me er wel de rest van mijn leven mee lastigvallen.'

'Soms moet je hard zijn, Anna. Gewoon ophangen als hij weer over geld begint. Zeg tegen hem dat je alleen over zijn zoon met hem wilt praten en over niets anders.'

'Dat heb ik al een paar keer gezegd, maar dat wil er bij hem niet in.'

'Dan moet je gewoon ophangen. Desnoods een nieuw nummer nemen.'

Anna kijkt me besluiteloos aan.

'Ik weet dat je alles het liefst op een diplomatieke manier oplost, maar met dat soort mannen werkt dat niet. Je moet keihard zijn, anders blijft je ex je de rest van je leven chanteren.'

Anna knikt, haar ogen gericht op de vloer van de kamer.

Uit het filmscript

Donker bos en een modderige weg. Het schemert en een jeep rijdt langzaam tussen de bomen. De koplampen zijn uit. Even verderop lopen gewapende soldaten. Anna en drie andere vrouwen zitten in de auto en worden aan alle kanten door elkaar geschud. Anna kijkt angstig uit het raam. We horen een voice-over: 'Toen mijn vriendin me overhaalde om in Nederland te gaan werken, vond ik dat niet gevaarlijk klinken. Nu ik hier ben, begin ik me af te vragen waar ik aan begonnen ben. Stel dat ze op ons gaan schieten?'

De jeep stopt bij een rivier. De chauffeur gebaart dat de vrouwen moeten uitstappen.

'Hier moeten jullie de grens oversteken,' zegt hij. Zijn stem is zwaar en hij kijkt onvriendelijk. 'Pas op dat je precies de lijn volgt die ik straks aanwijs, anders kun je in een draaikolk terecht komen.'

'Ik kan niet zwemmen,' zegt een jong meisje. Ze heeft een angstige blik in haar ogen en haar stem trilt.

'Het water is niet zo diep. Voor je het weet, ben je aan de overkant,' reageert de man.

Close-up gezicht Anna. Ze kijkt naar de zoeklichten van de dichtstbijzijnde brug. Die reflecteren op haar gezicht. Daarna kijkt ze naar het donkere water. Heel langzaam trekt ze haar schoenen en haar kleding uit en stopt al es in een zak.

Stroom schokkende e-mails

Na de tv-onthullingen over de 'Mosterd-gate' haken de tv-producenten opeens af. Het onderwerp 'loverboys' is opeens besmet en kan niet gefinancierd worden.

'Dit is toch te gek voor woorden dat ze het hele onderwerp opeens afschrijven, omdat een of ander slachtoffer vermoedelijk gelogen heeft,' protesteert Anna.

'Niet een of ander slachtoffer, Maria Mosterd was het boegbeeld van alle loverboyslachtoffers, omdat ze als eerste durfde te praten en omdat haar boek *Echte mannen eten geen kaas* zo'n enorme bestseller werd.'

'En toch vind ik het raar,' zegt Anna. 'Peter R. de Vries beweert in een uitzending dat delen uit het boek verzonden zijn, de zogenaamde loverboy ontkent alles en opeens lijkt het alsof het hele probleem van de ene op de andere dag niet meer bestaat. En al die rechtszaken en veroordelingen dan? Niet te geloven dat het zo werkt.'

'Leg je er maar bij neer. Mediahypes zijn altijd tijdelijk. Helaas kwam die hype over leugenachtige loverboyslachtoffers net op het verkeerde moment en dat betekent dat er geen film komt gebaseerd op het boek.'

Een directeur van een tv-omroep ziet wel mogelijkheden voor een tv-serie. Een afspraak is zo gemaakt.

‘Hebben jullie de film *Taken* gezien?’ vraagt hij. ‘Het gaat over de harde wereld van vrouwenhandel en hoe jonge meisjes worden ontvoerd om ze met behulp van drugs als hoer te laten werken. Zo’n serie heb ik ook in gedachten. Hard, realistisch en niet geschikt voor het jonge publiek.’

‘Nou, ik vind het juist goed als de tv-serie ook geschikt is voor scholieren, zodat ze zelf kunnen zien dat knappe mannen niet altijd zijn waar ze op lijken,’ zegt Anna. ‘Weet je hoe oud de jongste slachtoffers zijn die gedwongen in de prostitutie belanden? Nog geen elf.’

De omroepman kijkt geschrokken.

‘Het is moeilijk te bevatten, maar het kan iedereen overkomen,’ zegt Anna. ‘Ik weet dat zelfs een vrouw van 52 jaar slachtoffer van loverboypraktijken werd.’

‘Jeetje, straks moeten we die serie ook in bejaardentehuizen laten zien,’ reageert de omroepdirecteur.

De komende weken heb ik geen tijd om me druk te maken over filmprojecten. Mijn mailbox stroomt over met berichtjes van onbekenden. Een vrouw schrijft me hoe de dochter van een kennis door een loverboy ingepalmd werd. Ze wist op tijd te ontsnappen, maar drie maanden later, toen ze op weg naar school was, stapte de loverboy op haar af. Hij verminkte haar gezicht met een mes, waarbij hij tegen haar schreeuwde: ‘Als ik je niet heb, wil niemand je.’

Een andere vrouw heeft het boek nog niet gelezen en toch schrijft ze me een brief: ‘Ik zag de titel en er ging gelijk een soort schok door mij heen. Ik heb dit zelf ook meegemaakt, zo’n achttien jaar geleden. Het gekke is dat ik er nooit over gepraat heb, maar ik weet het nog heel goed. Ik was een meisje van vijftien, dat nog nooit seks had gehad. Ik was helemaal verliefd op die ene jongen met die mooie BMW-cabrio. Eerst kreeg ik alles wat ik wilde, later werd ik opgesloten en een paar keer verkocht aan andere pooiers. Eerst in België, later in Limburg. Aangifte heb ik nooit gedaan omdat ik te bang was. Ik heb hier ook nooit hulp voor gehad. Raar dat ik dit nu na achttien jaar tegen een vreemde zit te vertellen.’

De honderden e-mails die ik krijg zijn zeer divers, van eerwraak tot stalking. En een heleboel mails over mishandeling en loverboys.

Ik ben geen hulpverlener en ik had nooit gedacht dat het openhartige verhaal van Anna zo’n beerput van misbruik zou openen. Als ik nog enkele heftige e-mails heb gelezen, sluit ik de computer met een zucht af. Ik ben geen rechter, ik ben geen hulpverlener, ik ben geen politieagent, ik ben helemaal niets. En wat het ergste is: ik word voortdurend op mijn onmacht gewezen, want de volgende ochtend ontvang ik weer zo’n heftige e-mail van ene Eva:

‘Ik heb vanaf mijn dertiende gedwongen in de prostitutie gewerkt. Eerst wou ik me voor iedereen verstoppen, maar na het lezen van het verhaal van

Anna heb ik definitief besloten om aangifte te doen. Voor die tijd dacht ik altijd dat het mijn schuld was, maar door het boek zag ik de andere kant. Ik ben toen weer met de politie gaan praten. Ondanks het Nederlandse rechtssysteem hoop ik dat ik misschien toch iets van gerechtigheid krijg.'

Eva zet de rechtszaak inderdaad door. Dankzij haar wordt een groot pooiernetwerk opgerold. De hoofddader krijgt 12,5 jaar cel met tbs, ook omdat hij een vriendin van haar heeft vermoord met een overdosis drugs. Twee pooiers worden vrijgelaten wegens onvoldoende bewijs en twee andere krijgen celstraffen in België.

'Met mij gaat het steeds beter,' schrijft Eva. 'Ik weet alleen nog niet of ik in Nederland kan blijven. Ik moet sowieso mijn naam laten veranderen in verband met mijn veiligheid.'

Na deze e-mail geeft Eva me haar telefoonnummer. Het wordt een confronterend gesprek.

'Sinds een paar maanden denk ik niet meer constant aan de dood,' zegt Eva. 'Sinds ik weet hoe groot het probleem met loverboys in Nederland is, schaam ik me er niet meer voor. Ik heb wel veel last van nachtmerries. Meestal zijn dat de beelden van mijn groepsverkrachtingen. Ik hielp bijvoorbeeld een keer een meisje ontsnappen en voor straf werd ik heel gruwelijk door meerdere mannen verkracht. Dat gebeurde elke keer als ik iets verkeerd deed. Soms werd ik door een groep pooiers verkracht, een andere keer door vijf-zes klanten tegelijk.'

Door dat soort trauma's moet Eva elke dag pillen slikken tegen angstaanvallen, rillingen en flashbacks. Zonder pillen schrikt ze 's nachts van elk geluid wakker. 'Ik heb twee keer geprobeerd om zelfmoord te plegen. Eén keer is dat bijna gelukt,' zegt ze opmerkelijk emotioneel. 'Ik wilde dood omdat ik alleen maar van die gruwelijke flashbacks achter elkaar had. Daar kon ik niet meer tegen. Inmiddels heb ik wat meer vertrouwen dat het goed komt met mij. Werken in de verpleging vind ik fantastisch en ik heb momenteel ook een heel lieve vriend. Ik zie het alleen nog niet zitten om seks met hem te hebben na alles wat ik meegemaakt heb. Daar heeft hij gelukkig begrip voor.'

Eva kwam op haar dertiende in de prostitutie terecht. 'Door een samenloop van omstandigheden,' zegt ze. 'Mijn vader had een chronische depressie, mijn broer was autistisch en mijn moeder kreeg kanker. Thuis kon ik niet mezelf zijn en buiten wist ik me geen houding te geven. Ik werd veel gepest en ik ging spijbelen. Tijdens een avondje stappen werd ik verkracht. Ik werd gewoon gedrogeerd en verkracht. De pooier had daar foto's van gemaakt en dreigde deze op internet te zetten. Hij en zijn vrienden probeerden mij ervan te overtuigen dat prostitutie heel normaal was. Ik was heel beïnvloedbaar en niemand kon me beschermen.'

Eva viel in handen van een netwerk van pooiers uit Nederland, België en Duitsland. Een van de mannen speelde heel overtuigend haar vriend en op hem raakte ze verliefd. 'Hij kwam zelfs thuis op bezoek,' zegt ze. 'Mijn ouders hadden niets door. Het viel ze wel op dat ik opeens angstaanvallen

kreeg. Ik werd door hulpverleners behandeld, maar ze wisten helemaal niet wat er echt aan de hand was. Dat durfde ik niet te vertellen. Van mijn pooiers moest ik drie dagen per week naar school, zodat het niet al te veel opviel. Spijbelen was helemaal niet zo moeilijk. Ik belde elke keer de school op en deed me voor als mijn moeder. Dat deed ik ook bij de jeugdzorg. Niemand had iets in de gaten.'

Eva bezocht de klanten vooral thuis. 'Ze wisten allemaal dat ik minderjarig was, want op mijn dertiende zag ik er niet veel ouder uit dan mijn klasgenoten. Mijn klanten waren heel normale mensen met een baan en meestal ook met een gezin. Vaak vertelden ze daar zelf over.'

Eva moest zowel in Nederland als in België werken. 'Het grappige is dat de Belgen denken dat de problemen bij hen meevallen, terwijl het daar misschien nog erger is. In Nederland is het verschijnsel loverboy inmiddels vrij bekend, waardoor de instanties hier beter opletten. Er zitten nog steeds veel meisjes van dertien in de opvang, maar ze worden tegenwoordig sneller uit de prostitutie gehaald.'

Zelf schrok Eva wakker toen een vriendin van haar plotseling overleed. 'Opeens dacht ik: ik wil leven, ik moet uit dat wereldje zien te ontsnappen. Toen ik vluchtte, gingen de pooiers me achterna. Ze bedreigden mijn ouders. Ik kon niet direct naar een opvang, want er was geen plaats. Ik werd gewoon in een psychiatrische inrichting gestopt. Ik zat daar in een groep met allemaal oudjes en kreeg medicijnen voor borderline, terwijl ik helemaal geen borderline had. De loverboys wisten me binnen de kortste keren te vinden. Ik werd keer op keer overgeplaatst. Het was net een kat-en-muisspel.'

Eva vertelt alles op een vlakke toon, alsof ze mededelingen doet. Dat lijkt dezelfde vorm van zelfbescherming die me in het begin bij Anna zo verbaasde.

Ook over haar anorexia vertelt ze alsof het iets is waar je niet al te veel aandacht aan moet besteden. Wat voor veel mensen een vreselijke strijd is, was voor haar eerder een redding. Als ze heel zwak was, hoefde ze van de pooiers niet te werken. Daarom gebruikte ze haar anorexia als een soort machtsmiddel. 'Ik was vel over been en soms heel ziek. Om aan te komen, moest ik van de pooiers vooral alcohol drinken,' zegt Eva. 'Soms propten ze ook eten in mijn mond, want ze wilden altijd dat ik weer zo snel mogelijk de klanten ging bedienen.'

Aan het einde van het gesprek heb ik ondanks het onderwerp een heel positief gevoel. Dat komt omdat Eva zo optimistisch is over haar toekomst en heel vrolijk lacht. Wat we op dat moment allebei niet weten is dat de twee vrijgesproken pooiers haar opnieuw zullen vinden.